

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Lampetio Episcopo. 182.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

τῶ κρείων μου, αὐτὸς κρείων, αὐτὸς
 ἐπιμαρτυροῦν τὸ γὰρ φῶναι τίς ἐπιμαρτυροῦν
 τῶ πελάγει τὴν τῶ ἀπὸ τῆς γαλακτο-
 προσίας πλέον τῶ πηλαῖο τὸ πλεονέ-
 ρον ἔχει. καὶ τὰ ἐν τῶν ἄλλων. ἄλλοι
 αἱ τὰ τὸ δ' οὐκ εἶπε τέτοια, ἵνα μὴ
 ὑποβαλεῖται εἶναι νομοθετῆ, ἀλλὰ
 ἰσχυρίζεται. αἱ γὰρ τῶ γαλακτοπιοῦ
 τὸν πικρὸν ἐπιμαρτυροῦνται. τῶ γὰρ γησιῶν
 πικρὸν ἢ τῶ γαλακτοπιοῦ ὑπερβολὴν ἔπι-
 μαρτυροῦν εἰσαγωγῆται.

Εὐτομία Διελόγου. ρπα.

Τῶ φιλοσοφῶν ὅτι τὸ ὑβρίζεσθαι
 μὴ βελτιοῦνται, δύο τ' αὐτὰ παρὰ τὴν
 φιλοσοφίαν εἰς τὸ φιλοσοφῆν. πῆτι μὴδὲν
 ἔστι λυπεῖν τὸς ὑβρίζοντα, ὡς τὴν τῶ
 ὑβρίζοντων ἀνεξικακίαν. πῆτι ἕως
 ἀμύλασθαι αὐτὸς μὴ διδάσθαι, ὡς
 ἀρετῶν ἀποκωλύσθαι. εἰ δὲ ἐμοὶ ἀπιστεῖς,
 ἀλλοθεν πῆτι τῶ παλαιῶν τῶ πῶ τῶ
 ἀπερῆναι το. ἐρατηθεῖς γὰρ πῶς αὐ
 ἀμύλασθαι τὸν ἐχθρὸν, ἔφη. αὐτὸς κα-
 λὸς καὶ ἀγαθὸς γινώσκων. εἰ ποῖναι ὁ ἀρε-
 τῶν καὶ ἀνεξικακίας ἀσπῶν, καὶ τῶ
 πῆτι ἐχθροῖς διδάσκει πληγῶν, δι' ἡ
 αἱ τὰ μὴ τὰ ταῦτα τὰ ἀμύλασθαι τῶ
 πολλὰ ποικίμεθα. εἰ δὲ πῆτι καὶ συγγνώ-
 μῃ τοῖς ὑπὸ φθόρου βαλλομένοις
 νεμοῖ, καὶ εὐζοῖτο αὐτῶν ἀνευχεῖν
 ἐκ τῆς τοιαύτης ματίας, καὶ μὴ μό-
 γον ἀμύλασθαι μὴ ἐγγίνοι, ἀλλὰ καὶ
 συμπαχοῖ τοῖς ὑπὸ τῆς κακίας χι-
 ρωθεῖσιν, ἕτος τῶ ὅτι ὅτι ὁ εὐκκρι-
 τῶς φιλοσοφῆσαι ὅτις ἀμύλασθαι.

Λαμπητίου Ἐπισκόπου. ρπβ.

Ὅπως ἢ δυνάμεις ἐν ἀδυναμίᾳ ἐπι-
 λεῖτο σωτήριος φρονήσιν. ἐπειδὴ γὰρ
 ματιζομένοι οἱ ἄποστολοι τῶ ματι-
 ζῶντων ἀπερῆναι, καὶ ἐλαμύλασθαι
 τῶ διακόντων ἐκείνου, καὶ ἄπο-

si quidam de eo hæc verba habita esse exi-
 stimant, etiam de presentibus, usurpatur.
 Quo in genere illud est, Quis annuncia-
 bit Domino meo? ipse Dominus, ipse
 exaudiet. Nam ita loqui, Quis lactis ali-
 mentum, quo puer utitur, adulto exponet?
 plus superfluitatis, quam probabilitatis
 habet. Ac de his quidem satis. Ob id autē
 non dixit, reperit, ne abortivus fœtus esse
 existimeretur: verum, lactat. Siquidem lactis
 fontes partum confirmant. Veri etenim
 partus argumentum certissimum est lactis
 profluuium.

Antonio Diacono. 181.

Eos qui acceptas contumelias philoso-
 phico ac patienti animo ferre minimè vo-
 lunt, hæc duo ad patientiã hortari debent,
 alterum, quòd eos, qui contumeliam infe-
 runt, nihil aequè discutiatur, ut eorum, qui
 contumelia afficiuntur, patientia: alte-
 rum, quòd nulla ratione ipsos equè vlcisci
 queamus, quàm virtutem colendo. Quòd
 si mihi minus fidei habendum putas: quid-
 nam de hac re veterum quidam pronun-
 ciarint, audi. Rogatus enim à quodam, qua
 ratione hostem vlcisceretur, respondit, Si
 ipse probum atque honestum virum te præ-
 bueris. Cùm igitur, qui virtutem & patri-
 entiam colit, mortiferas hostibus plagas in-
 fligit, quin nos hæc arma & præsidia plu-
 rimi æstimamus. Quòd si quis etiam iis,
 qui liuore feriuntur, veniã tribuat, ac pro
 ipsis, ut ex huiusmodi furore emergant,
 vota faciat, atque ita sit comparatus, ut nõ
 modò à vindictæ studio abhorreat, sed eo-
 rum etiam, quos hoc vitium subegit, mi-
 seria commoueat, hic demum verè est,
 qui syncerè philosophari nouit.

Lampetio Episcopo. 182.

Quænam pacto virtus in infirmitate
 perficeretur, paucis exponam. Quando-
 quidem enim Apostoli cùm flagris cæde-
 rentur, eos, à quibus cædebantur, supera-
 bant, & cùm vexaretur & exagitarentur,

vexatores suos vincebāt, & cūm mortem
 oppeterent, vita præditos in fugam verte-
 bant, ob eam causam Dominus his verbis
 vsus est. Noua enim erat hæc vincendi ra-
 tio, vt per cōtraria victoriam adipisceren-
 tur, nec vnquam succumberent, verūm,
 perinde ac si certaminis exitus in ipsorum
 arbitrio ac potestate situs esset, ita ad cer-
 tamina progredierentur. Atque, vt hoc cla-
 rius perspicias, animaduerte quem admo-
 dum nefarij illi ac pestiferi Iudæi eos tan-
 quam irretitos tenerent, & tamen summa
 consilij inopia premerentur, ac dicerent,
 Quid faciemus his hominibus? Nam hoc
 demum erat, quod admirationem affere-
 bat, atque ab hominum sensibus alienum
 erat, omnemque stuporē excedēbar, quod
 cūm eos tenerent, ac vinculis coërcerent,
 verberibusque afficerent, tamen in sum-
 ma animi anxietate versabantur, eāsque,
 quæ victis conueniebant, voces emitte-
 bant, per eas videlicet res victi ac subacti,
 quatum ope victoriam sibi opinionis erro-
 re fingebant. Nam quæ ad eorum dedecus
 & infamiam moliebantur, hæc ad eorum
 gloriam redundare conspiciēbant. Verè
 itaque Dei virtus in Apostolorum infir-
 mitate vberius lucebat. Non enim nego-
 tia subeunt, atque acie cōtrā instruentes,
 nec arma fabricantes, ac militares copias
 contrahentes, verūm animum duntaxat
 ad perferendos dolores præparantes, hac
 ratione trophæa vbique statuebant.

Paulo. 183.

Videris, vt nonnulli aiunt, alienis labo-
 ribus te ipsum ornare, atque aliorum su-
 doribus frui. Ceterū illi quidem hoc no-
 mine te accusant: ego verò nonnihil lau-
 do. Multò enim satius est, etiam aliorum
 scripta in ore habere, quàm cessare deli-
 diaque torpere, ac nugari.

Eulogio. 184.

Diuinus Paulus omiſſa perſæpe enun-
 ciatione percunctationem adhibet, quod
 hac ratione suauiore ac magis efficacem

γήσκοιτες τὸς ζῶντας ἐτρέποντο. Ἄλλο
 τὸ τὸ ἐφ. ἕμνος γὰρ ἡ τῆς τι-
 κῆς ὁ τρόπος, τὸ ἄλλο τὸ ἐλαττω-
 κερὰ τῆς κῆρας, καὶ ἡ τῆς ἀσθενείας
 μὴ μὴ δι-
 πώποτε. ὡς δ' αὐτὸς ὄντας κελύξας τὴ
 τέλει, ὅπως ἔπι τὸς ἀγωνίας ὀρμη-
 κῆρας τῆς κῆρας, καὶ ἵνα τὸ μᾶλλον σα-
 φέστερον, βέα τὸς ἀλιτηρείας ἰσθμῶν,
 ὡς περ ἐν δικτύοις αὐτὸς ἐχούσας, καὶ
 ἀλαπορούσας, καὶ φερόσας, πῆ
 ποιήσονται τοῖς ἀσθενέσι τῆς κῆρας. τὸ
 γὰρ δὴ θαυμάσιον καὶ παράδοξον, καὶ
 πᾶσαι ἐκπληξῆν ἡσυχῆς, ἵστο ἡ
 ὅτι ἔχοντες αὐτοὺς, καὶ δεσμοῦσας,
 καὶ τύποντες ἐν ἀμυχανία ἡσυχῆς, ἡ τῆς
 μῆρας ἀφίεσαι φωνῆς. Ἄλλο τούτων
 ἡ τῆς ἀσθενείας, δι' ὃν ἰδοῦσαι κρατεῖν. Ἄλλο
 γὰρ εἰς ἀδελφῶν αὐτῶν ἐμυχανία, το
 ταῦτα ἡσυχῆς ἀσθενείας αὐτῶν ἔδεικ-
 το γινώσκον. ὅπως οὐκ ἡ δύναμις τῆ
 βέος ἐν τῇ ἀσθενείᾳ τῆς ἀσθενῶν
 πᾶσι δέλαμπε. ἔ γὰρ παράγματα
 ἡσυχῆς, καὶ ἀσθενῶν, οὐδ' ὅπλα χαλκῶσας, καὶ φραγῶσας
 συλλέγοντες, ἀλλὰ τῆς γινώσκον τῆς
 σκευάζοντες εἰς τὸ κακῶς παθεῖν μόνον,
 ἔπει τὰ τρέποντα πάντα χροῦ ἡσυχῆς.

Παύλο. 185.

Εἰσας, ὡς φασί πῆς, ἀλλοῖσι
 ἀναγλαῖξασαι πόνοις, τοὺς ἐτέρων
 ἰσθμῶν καρπούμνος, πᾶσι ἀλλ'
 ἐκείνοι μὴ ἀσθενῶσαι, ἐγὼ δὲ ἡμέρα
 ἀσθενῶσαι. τὸ γὰρ ἀργεῖν, καὶ φρα-
 θυμῆν, καὶ φλυαρεῖν, πολλῶ ἀμει-
 νοι τὸ κᾶν τῆς ἄλλων ἀσθενῶσαι
 τα ὅτι φόματος ἔχει.

Εὐλογία. 186.

Ὁ θεαπέσιος Παῦλος τὸ ἀσθενῶσαι
 ἡσυχῆς πολλάκις παρείς, κατ' ἐρώτη-
 σιν ἀσθενῶσαι, τίς ἀσθενῶσαι ἡμερω-
 τέρον